

karakedi

Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi, Yıl:2019, Sayı:24

M. Davran ÖZER

Tan DOĞAN

Kürşat MENDİ

Gülner FERRUHKIZI

Elmas Deniz AYDEMİR

Ganze OĞUZ

Ercan AYŞAR

Gülçin Yağmur AKBULUT

Hicri İrfan ÖNDER

Gülşüm ERKAYA

Oğuz ANIL

Cemil ONAY

Özge ARTIKARLAN

İlgin AYAN

Gökhan ASAN

Merve DİĞİCİ

Gökhan VURAL

Ramazan Tugrul OĞULATA

İsmail GÜNDEĞ

Cemal KASSAVRAN

Oktay GÜLER

Deniz TERNİCİN

Ahmet YEKİCİ

Talha BAYRAM

Özgür İRENDİR

Editör: Gülner FERRUHKIZI
(BAKÜ)

KÜNYE

Sahibi: Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Tanıtım Sorumlusu: Engin YILDIZ
Teknik Destek: Gökhan ÖZDEMİR

DERGİ KURULU

Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Niyazi YAŞAR
Gürkan VURAL
Neval SAVAK
Özlem ERDEM
Engin YILDIZ
İsmail GÜNDOĞDU

Kapak Foto: Farux 1962 google+ sayfası

Dergiye yazıların yollanacağı e-mail adresi:karakedi.dergi@gmail.com

**-Dergimiz hiçbir ücret karşılığı satılmaz.
Dergimizde yayımlanan yazıların
tamamı gönüllük esasına dayalı olup
sorumluluğu yazarına aittir.**

SAYIDAKİLER

M. Davran ÖZER
Tan DOĞAN
Kürşat MENDİ
Gülınar FERRUHKIZI
Binnaz Deniz AYDEMİR
Gamze OĞUZ
Emre AVŞAR
Gülçin Yağmur AKBULUT
Hızır İrfan ÖNDER
Gülsüm ERKAYA
Oğuz ANIL
Cemil ONAY
Özge ARTIKASLAN
Uğur ATAŞ
Gökhan ASAN
Merve DAĞCI
Gürkan VURAL
Ramazan Tuğrul OĞULATA
İkram GÜNEŞ
Cemal KARSAVRAN
Oktay GÜLER
Demir ZENGİN
Ahmet TEKEŞ
Talha BAYANA
Özgür İRENHÜR

SUNUŞ YAZISI

Kardeş Ülkeden Merhabalar!

Odlar yurdu Azerbaycan'ın k lekl r (rüzgarlar) Őehri – Bak 'den tüm Karakedi ailesine ve okuyuculara kucak dolusu selamlar.

Öncelikle Őunu belirtmek isterim ki, Hazar deniziyle bütünleŐen  lkemin Türkiye ile dostluğunu türk dünyası için çok önemli olmakla yanı sıra dünyamız için sarsılmaz dostluğun büyük bir örneğidir. İki kardeş ülkenin kültürel, sanatsal, örf ve adet bakımından benzerliği bu dostluğun daha da q vvetlenmesine yardımcı olmuŐtur. Ve ben bir Azeri vatandaŐı olarak tüm kalbimle bu güzel dostluğun sonsuza kadar sürmesini canı gönülden diliyorum.

Bu ay yeni sayının sunuş yazısını yazmak görevi bana nasip oldu. Ve bu gurur verici görevi üstlenmekten çok mutluyum. Öyle ki, kiŐ mevsimin en soyuq zamanlarından Bak 'n n merkezinde bulunan "40 pillekan" isimli tarihi yerden (40 basamak merdiven) karlı bir manzarayla Karakedi dergisinin yeni sayısında okuyucularla buluŐmaktan büyük kıvanç duyarım. Evet, hava soğuk, ancak i imizi ısıtmak için Karakedi yazıları bize yeterlidir diye düşünüyorum. İçeriğinde birbirinden benzersiz, değerli Şiirlerin, hikayelerin olduğu Karakedi dergisiyle tanıştığım zaman edebiyata daha yeni yeni adım attığım dönemlerdi, çocukluktan yazmama rağmen bir türlü yazılarımı  ne

 ıkarma cesurluğunu g stermediğim bir dönemdi. Ve sonunda yüreğimde saklı kalan edebiyat aŐkımı Karakedi dergisiyle keŐfetmiŐ oldum. Şimdi Karakedi ailesinin bir  yesi olmaktan büyük onur duyuyorum. Karakedi dergisi benim için bir baŐlangıçtı ve bu yüzden derginin kalbimde yeri tarifsiz bir duygudur. Her zaman yeni sayısını büyük merakla beklediğim Karakedi dergisinin kalbimde yeri apayrı olacaktır.

Derginin yeni sayısının çıkmasında emeği geçen herkese, baŐta dergi editörü Doç. Dr. Yusuf Arslan olmak üzere tüm dergi kuruluna minnettarlığımı sunarım, bana bu sayıda nöbetçi editor olma Őansını verdiği içinse ayrıca teŐekkür ederim. Derginin kapak fotoğrafı için ise Farux'a içtenlikle teşekkürlerimi sunarım.

Gelecek sayıya kadar mutlu kalın, sevgiyle kalın. Herkese keyifli okumalar dilerim...

Gülnar FERRUHKIZI / Bak 

AŞKIN TAPINAĞI

(M. Davran ÖZER)

güzelsin
hem de çok...
cumartesiye pazara bağlayan gece gibisin
yalnızlığımı unutturan bir sıcaklığı var
ellerinin
yalnızın şarkısı yoktur
yalnız, uğultudur yalnızca.
yalnızın rengi yoktur
yalnız, puslu bir gecedir o kadar.
sana bejan matur'dan şiirler söyleyeceğim,
gitme...
gitme, cılız bir dere hiç bir yere akıyor
düş sokağı'ndan bir şarkı söyle
kalbimizin kapıları açılsın sonuna kadar
seninle bu kaldırımda içelim sabaha kadar
sonra ilk vapura atlayıp karşıya geçelim
martılara simit atalım, çocuklara öpücük
dünyanın en güzel mekanına götür beni,
yatağına...
bir yalnızın bir yalnız vereceği en güzel
armağan
şiirlerin ve şarkıların demlendirdiği ruhu
aynı yastıkta aşka bestelemektir
dünyanın en güzel denizine çağır beni
en derin denizine dünyanın
derinliğinin tapınağı gözlerine.

PULSUZ ZARF

(Tan DOĞAN)

yüzüne değen rüzgâr'ı hatırla
özle yağmur'u alnında özle
nasıl da bulut'a düşmüştü ay sis'e yıldız —
—ey 'zaman'
su'da dalga su'da yosun su'da taş
kırık dallı ağaçlar yapraksız dallar
dün'ün tâlihini düşün gül'ün tarihini
yılanlı yalanlı çıyanlı toprak
sonsuz gök uykusuz gök yalnız gök
ağzında dursun tadı ballı çiçeğin
sefân olsun her akşam 'gece'nden önce
sabahlara kan öğlelere kan kuşlara-
çocuklara
kuyulara kuyutlara kurtlara kanma
şeytan'ın nefesi ensende —*ne gam*
her an üstünde gözleri tanrı'nın
'nazar'a inanırım *hep* kâhin'e falcı'ya
yalancıya
sâfım kâf'ım lâf'ım lâf
güneş çarpsın diye bekliyorum ruhumu
huyumu değiştireli çok oldu: şi'r
yazmıyorum melekleri izlemiyorum
cennet'e inanmıyorum
yüzüne değen rüzgâr'ı hatırla
mektubuma son veriyorum

NEY

(Kürşat MENDİ)

Nefesi mey eden, ey boynu bükük
Sırrı zuhur eder mi, üflesen ney
Yedi nefsin imtihanında, bir nefes
Emaneti bekler topraktan kafes
Ahiret tohumlarıyız ki gömüldük,
Neye meyletmişsek, onunla döndük.

Ateşi mumdan ayıran nefis
Aldığı kadarını verdikçe nefes
Hatırlamaz mısın üfledikçe neyzen
Gölgesi toprak kokan heybesizlerdensen
Ahiret tohumlarıyız ki gömüldük,
Neye meyletmişsek, onunla döndük.

BÜYÜMEK

(Gülner FERRUHKIZI)

İşteydim. Öğle arasıydı. Ofiste kimsecikler yoktu, her kes öğle yemeği için dışarı çıkmıştı. Hava çok yağmurluydu. Ancak iş arkadaşlarım sabahtan beri dinmeyen sağanak yağmurun eşliyi altında dışarıda yemek yemeyi tercih etmişti. Bense bu fikrin gereksiz olduğunu düşünmüştüm ve onlarla beraber gitmedim. Zaten o kadar da aç değildim. Yerimden kalkıp kendime bir fincan sıcak kahve koydum, dolaptan dün aldığım bisküvileri de çıkardım ve bir tabağa koydum. Kahvemle tabağı elime alıp pencere önüne geçtim. Amacım yağmurun benzersiz manzarasıyla kahvenin dinlendirici kokusunu bir araya getirip azacık beynimi rahatlatmaktı. Sandalyemi pencere önüne çektim ve oturdum. Gerçekten de sonbaharın manzarası görülmeye değerdi. Tıpkı bir mucize gibi. Ağaçlarından düşen yapraklar yağmurun damlaları altında ıslanmıştı, ama tuhaf bir güzellik ortaya çıkıyordu tabiatın bu hareketinden. Yapraklar yerde rengarenk görünüyordu, sarı, kırmızı, turuncu, yeşilimsi gibi birbirinden çok farklı renklerden oluşan yapraklar torpağı güzel bir görünüme kavuşturmuştu. Galiba güz mevsiminde sıcak renklerin dili konuşuyor ve tüm tabiat suskunlunlaşıyor. Manzarayı izledikçe insanın içi ısınıyor. Tabi bir de yağmurun ruha huzur veren melodileri

anımsatan sesini duymak mümkün. Doğanın mucizeleri gerçekten de çok farklı. Çok anlamlı. Ancak biz hayatımızı o kadar hızlı yaşıyoruz ki tüm bu güzellikleri görmemiz imkansız. Hep şikayet ederiz. Neden yağmur yağdı? Neden rüzgar esdi? Neden şimşek çaktı? Neden sıcak? Neden soğuk? Neden büyüdük? Neden çocuğuz? Neden yaşlıyız?... Halbuki bu sorular yerine ne kadar da güzel yağıyor, rüzgarın esintisi bir serinlik getiriyor, yıldırımın sesi tabiatın müziğidir gibi cümleler dememiz doğru olmaz mı? Her var olan, her yaratılan şeyle mutlu olmamız gerekmez mi? Her yaşı sevmemiz gerekmez mi? İnsan işte hep şikayet etmeyi biliyor, bir kere de iyi ki de böyle olmuş demez. İnsan hakikaten de anlamıyor yaşamayı. Hayatımızı neden, niçin sorularına mahkum etmişiz aslında, sadece bunu hala fark edememiz çok yazık. Ben de fark etmezdim belki, eğer bugünkü konuşmanın şahidi olmasaydım. Azıcık bu düşüncelerden uyanıp elimdeki kahvemden bir yudum aldım. Sonra yağmurun damlalarının çok hızlı yere düştüğünü fark ettim, sanki bir yere yetişmeye çalışıyordu, geç kalmıştı gibiydi. Kahvem hala sıcaktı, içmekte zorluk çekiyordum. Nihayet kahvemini soğumasını beklemek için fincanı sehpanın üzerine koydum ve yağmurun eşsiz dansını daha detaylı izlemeye başladım. Zaten benden başka odada kimsecikler yoktu. Bu anın tadını çıkarmaya ve sabahki olayı düşünmeye

karar verdim. Aslında kapalı havalarda insan kendini dinlemeyi, düşünmeyi sever. Ben de öyleyim. Genelde böyle havalarda kahvemle pencere önü keyfi yaparım ve düşünürüm. Her şeyi düşünürüm. Aklıma takılan herhangi bir ufak olayı bile. Bu huyum yıllar geçse de hiç değişmedi, sanki bu havalarda insanın içindeki sese kulak vermesi için var olmuş. Bugün de aklıma çok küçük ama tuhaf anlamlar çıkardığım bir olay geldi başıma. Bu olay sabahtan beri zihnimi meşgul ediyordu. Galiba o yaşlı kadının söyledikleri beni derinden etkilemişti, düşünmeme sebep olmuştu, kendimi, hayatımı yargılamama sebep olmuştu. Çok ta duygusal biri olmama rağmen o konuşma beni kendi avucuna almıştı.

Sabahleyin işe gelmek için otobüs durağına doğru gittim. Yağmur yine yağıyordu. Otobüs de yağmur sebebiyle gecikmişti. Neredeyse 20 dakikadır bekliyordum. Sonra iki tatlı kız çocuğu geldi durağa. Üzerlerinde okul üniforması vardı. Bir kızın saçı iki yandan örülmüş, diğerine ise tek bir kurdele takılmıştı. Sanırsam kızlar 9-10 yaşlarında falandılar. Yanlarında da neredeyse 35 yaşlarında bir kadın vardı. Bu iki kız birdenbire tartışmaya başladılar. Ben de istemeden de olsa onların tartışmasına kulak misafiri oldum. Aslında yalnızca ben değil, durakta bekleyen 4-5 kişi de onları dinlemek zorundaydılar, çünkü gerçekten de aşırı

yüksekten konuşuyorlardı. Zaten beklemekten de usanmıştım, en azından keyifli bir sohbet dinlerim diye düşündüm. Hep çocukların tatlı atışmasını dinlemeyi sevmişimdir. İşte asıl olayın başlangıcı da buydu. Kurdeleli kız diğerine dedi:

“Ben senden büyüğüm bir kere, bana abla demen gerekir”

“Hayır ben senden büyüğüm, sen bana abla demelisin” diye örgülü kız da hiç altta kalmadı.

“Anne, söyle şuna ben büyük değil miyim?” diye kurdeleli kız yine sordu.

“Teyze, ben büyüğüm değil mi?” diğer kız da kadına baktı.

Kadın peş peşe gelen sorulardan sıkılmaya başlamıştı:

“Kızlar, yeter! İnsanları rahatsız ediyorsunuz”

“Ama anne, benim büyük değil mi?”

“Hayır ben!”

“Hayır ben!”

“Hayır ben!”

“Hayır ben!”

İçimden iki çocuğun şimdi kavgaya tutuşacağını düşündüm. Komik ve şirin görünüyorlardı.

“Kızlar, dedim! Kafam şişti artık! Tüm yolu bunu tartıştınız. İkiniz de büyüksünüz”

Kadın gerçekten de tartışmadan rahatsız olmuştu, çok bitkin görünüyordu. Ancak çocuklar susmuyordu.

“Hayır hangimizin daha büyük olduğunu söyle, anne! Benim değil mi?”

“Hayır benim!”

“Bunalttınız beni! İkiniz de aynı yaştasınız! Aynı sınıfa gidiyorsunuz!” kadın daha da sesini yükseltti. Ancak sonra sanki sesini yükselttiği için utanmıştı.

“Anne, ama ben ondan önce doğdum”

“Hayır, ben senden önce doğdum”

“Kızlar, cidden sinirlenmeye başlıyorum” kadın bu sefer daha sabırlı ve sakin konuşmaya çalıştı.

Bu konuşmaları durakta bekleyen yaşlı bir kadın da benim gibi merakla dinliyordu zannettiğim kadarıyla. Gülümseyerek kızlara yaklaştı:

“Çocuklar, büyüme için neden bu kadar acele ediyorsunuz ki? Eninde sonunda büyüyeceksiniz zaten. Kimin önce kimin sonra doğduğunun ne farkı var ki! Çocuk olmanın zevkini sürün”

“Ağzına sağlık teyzeciğim!” diye kadın yaşlı kadına destek verdi.

Kızlar sus pus oldu. O an benim otobüsüm geldi. Bindim. Sonrasında ne oldu bilmiyorum. Yol boyu şu büyüme mevzusu aklımı kurcaladı. Küçükken ben de aynen böyleydim. Çabucak büyüme istiyordum. Yaşımı herkesten büyük tutardım. Küçük görünmeyi sevmezdim. Peki ama neden? Büyüyünce özgür olacağımı mı zannedirdim?! Ama aslında öyle değil ki. Küçükken daha fazla özgürdüm, istediğimi istediğim zaman yapabiliyordum. Kimseden korkmazdım, utanmazdım. Yani bir düşünürsek şimdi

gidip ağaca tırmansam demezler mi kocaman kıza bak ağaca tırmanıyor çocuk gibi. Evet, çocuk gibi. Ya da çıkıp dışarı çocuklarla oyun oynasam, ne bileyim bir takım böyle işler yapsam, beni kimse kınamaz mı? Deli zannetmezler mi? Çocukken ağızımızdan çıkan kelimeleri seçmek zorunda değildik, “çocuktur yapar” derlerdi. Ama şimdi büyüğün yanında da küçüğün yanında da konuşmalarımıza dikkat etmemiz gerekir, kendimizi utandırmamız için kelimeleri harfi harfine doğru seçmeliyiz. Büyüme için neden bu kadar acele ediyoruz ki? Halbuki büyüyünce hayat bize zorluğu gösteriyor. Küçükken ebeveynlerimiz bizi koruyup kollardı, ama şimdi? Şimdi her şeyi kendi başımıza hall etmek zorundayız. Çünkü büyüdük. Şimdi yaşımı sorsalar olduğum yaştan küçük söylüyorum. Kadınız işte. Galiba büyüme iyi fikir değildi. Ancak elimde değil ya bu. Her yaşın kendi güzelliği var diyorlar ya. Bundan 30-40 yıl sonra da gençliğimi özleyeceğim biliyorum. İnsanlar işte elimizde olanlarla mutlu olmayı bir türlü başaramadık. Memnun edemedik kendimizi. Hayatın her anının tadını doyasıya yaşamak yerine hep kendimizi hüsrana uğratacak şeyler buluyoruz. Ben de çocukluğumu büyüme için feda ettim sanırım, daha da güzel yaşaya bilirdim o yaşları, daha çok çocukluk anıları biriktire bilirdim. Ama büyümeyi aceleyle beklemekle meşguldüm. Bu düşüncelerden

beni kapının açılma sesi uyandırdı. Benden yaşça büyük iş arkadaşımı gelen. Bana bakarak gülümsedi:

“Birileri pencere keyfi yapıyor sanırsam”

“Size birşey sorabilir miyim?”

“Tabi, buyur, dinliyorum” masasına geçti.

“İnsan neden çocukken büyüme, büyüdüğünde de çocuk olmak ister ki?”

“Çok basit, çünkü küçükken büyümenin zorluklarını bilmez, ama büyüdüğünde çocukluğun aslında ne kadar kıymetli olduğunu anlar. Peki ama bu nereden çıktı?”

“Hiç, hiçbir şey, öylesine aklıma geldi”

“Tamam, hadi işimize dönelim”

Ben pencere önünden kalkıp soğumuş kahvemi de alıp masama gittim. İş arkadaşım haklıydı, büyüyünce anlıyoruz çocukluğun masumluğunu. Her şey elimizden kayıp gidince onun değerini anlıyoruz. Garip...

MAVİ YAĞMUR

(Binnaz Deniz AYDEMİR)

Mavi bir yağmur yağıyor.
Evet,mavi yağmur...
Alevden parmakların...
Göğsümde düğümliyor.
Yaban arısı,kekik kokusu ,nar ezmesi...
Üç bardak su...
Yani bardakta dış izlerin...
Çam kolonyası kokusunda.
Gözlerin...
Ve viran bir panayırdı bu.
Bu izci kafilesi.
Senden öncesi.
Şimdi...
Şimdi her yanda mavi yağmur...
Tenimde rüzgarın...
Bileklerimden aşağı süzülen poyrazın...
Eşsiz köyler var uzakta.
Çok uzakta...
Mezar taşlarında dahi,
Çocuk sesleri dolaşan.
Ve senden sonrası...
Mavi yağmur...
Ah bu yağmur yok mu!
Kırpiklerinden yayılan.
Fersah fersah denizlerime karışan.
Gece...
Yıldız...
Pervane...
Ateş...
İz...
Biz yalnız üç kelimeyiz.

UĞULTU

(Gamze OĞUZ)

Çocuklarımızın kalbi saf katranla bulandı
Yüzümüz, geceleri hüznün denizinde yıkandı
Açıkçası uğur böceklerinin şans verdiği
Gök kuşaklarının çocukların
gülümsemesine doğduğu bir dünyada
-yaşamıyorduk.
Bavulumuzu toplayıp gidince geçer sandık
Oysa, bavulumuza anılarımızı,
Ve hep yakıp kül etmek istediğimiz
fotoğraflarımızı da attık.
Nereye gidersek gidelim acıyı da sırtlanıp
Huzur bulduğumuz sokaklara serpiştirdik
Gözlerimizi hiç görmeyeceğimiz bir rüyaya
-kapattık.
Belki de gitmenin hayalini kurup,
Yerimizden bir santim bile kıpırdayamayız
Elimizi tuttuğuna inandığımız insanların
yalan söylemlerine kulaklarımızı kapatırız
Kendimizi güvende hissettiğimiz
monotonluklar içinde debelenip dururuz.
Çamur gibi bulaşır alışkanlıklar da,
Ne kadar yağmur yağsa da arınamayız
Atlas'ın taşıdığı bu küreyi kim bilir belki de
elimizde büyütle yeniden keşfederiz.

MUAMMA

(Emre AVŞAR)

Bazen uyanmak çok acı veriyor,
Hayatımı sıkıyorum ellerimde.
Dünya tüm hızıyla dönerken,
ben yine geriye gidiyorum durduğum yerde.
Bir ışık vardı aklımda, bir resim, bir gülüş,
Geçmişten, bir gelecek umudu taşıyorum
bugüne
Her zaman güzel günler yarın olacak
sandım,
Her kapıyı kilitli, her çözümü sorunlu
buldum.
Her cümlem eksik, her nefesim yarım kaldı,
Benim yargıcım oldu dünya, habersiz
yakalandım duruşmaya.
İnsan yalnızca tek bir kelimedir ama,
İnsanlık bazen bir muamma...

YAĞMUR'UN RÜYASI

(Gülçin Yağmur AKBULUT)

Misafirim hayata
gidenlerin yerine geldim
biraz oyalanıp bu bahçede
geldiğim yere döneceğim
Hiç bitmeyecekmiş gibi
sanılıyorsa da ömür
kimseler görmüyor mu
yanan mumların erimesini
Ne gökyüzünü unutun
ne geldiğiniz yeri ve de toprağı
bir kerelik muhteşem rüyada
herkese mutluluklar dilerim
Küçümencik taneydim
harmanlanıp yağmur oldum
bulutlardan baktım yeryüzüne
aranıza sığamadım gönlümce
Yerleşirim bir dağın koynuna
kardeşi olurum yer altı sularının
anıları kalır mı aranızda
bitince misafirliği Yağmur'un

GELİNCİK ÇİÇEĞİSİN

(Hızır İrfan ÖNDER)

B/eşiğine uzandın hayatın

Gurbet kokuyor bakışların

Hayat büsbütün kirlenmişken

Günahını çıkartamaz şiir

Kıyısında dolaşırken ölümün

Gecenin matemine karışır hüznün

Gelincik çiçeği gibisin ey yâr

Korkar oldum seni sevmekten

Sen ki gözyaşlarını içine akıtırısın

Acılarına yurt olur yufka yüreğim...

BANA BÜYÜK BAKMAYIN

(Gülsüm ERKAYA)

Salya sümük ağlarım gözüm uçup giden

Ben küçüğüm gözlerim küçük o perdenin
arkasındaki kötülükleri görmedim o minak
gözlerle gördüğüm oyuncak bir bebek bi de
arabadır

Ne olur bana büyük bakmayın

Ben küçüğüm adımlarımı hala rastgele
atıyorum çünkü ayakkabım numaram yirmi
beş daha

Ne olur bana büyük bakmayın

Ben yalanı bilmem kandırılıırım
ben çünkü benim düşüncelerim bir pamuk
şekeridir sadece

balonda kalır sümüğümü elbisem silip
kalkıp balonumu yakalamaya çalışırım
Ne olur bana büyük bakmayın

Daha büyüklerin topunu tutacak kadar
büyümemiş ellerim annemin sıcacık
ellerini tutacak kadar büyümüş

Ne olur bana büyük bakmayın

Ben daha annemin o yumuşacık
kucağındayım babamın yorgunluğunu
atacak sihirli oyuncağım

Ne olur bana büyük bakmayın

Bedenim küçük bana verilen ceza
bedenimden kat kat büyüKKK ne olur bana
bunu yapmayınnn ben daha kücüğümnnn

Ne olur bana büyük bakmayınnn

EYLÜL TÜRKÜSÜ

(Oğuz ANIL)

Kapat kapılarını güzelim fırtına gelecek
Sanat senle başka oluyor beni seveceksin
Yağmur çiselemekte çiçekler sarı renginde
güz
Kısalıyor günler güneş daha az sıcacık
akşam pembesi
Sende eylülün aster çiçeği gibi kokuyorsun
Martılar artık esmeyen poyrazın hayalini
yokluyor uçarken
Sende bana danslar şarkılar söyle
Fırtına öncesi sessizliği var
Ve denizde koya yakın balıklar yüzerken
Balıkçılar takalarıyla limandan kalkmış
denizde her olabilecek yerlere ağlarını
geriyor
Gri bulutlar geliyor İstanbul u kendine
çekiyor
Bu akşam dolunay kırmızı doğuyor aşıklara
Sonra limanda bir koşuşturma alıp başını
gidiyor
Her yer her şey güzle güzel anlamını
buluyor
Ben seni bekliyorum yazarken güzel
bakışlarını özlüyorum
Seninle her sonbahar olmak istiyorum

ÖYLE YALNIZIMKI

(Cemil ONAY)

Öyle yalnızım ki!
İçimde gaz,
Sigara yaksam patlayacak!
Bağırsam kedim uyanacak,
Açsam radyoyu,
Reklam çıkacak.
İki yumurta kırsam,
Kırdığım kalpler,
Aklıma gelecek.
Bu sıkıntı şimdi,
Sabaha karşı şiiri yazdıracak.
Bahar sıkıntısı bu.
Yaz gelir-geçer.

BEYAZ

(Özge ARTIKASLAN)

Kafes kendinden öğreniyordu bülbülü
hapsettiği için oysa ne de süslüdü
demirleri.

Kanatlarını her çırpıtığında kilit de kendini
yuvanın içinde döndürüyordu. Bir yas
vardı. Ne kilit razıydı ne de kafes.

Bülbülün her çırpınışı kafesi tedirgin
ediyordu. Kaybetme korkusu demirleri
sarmaşık gibi sarmıştı. O ihtişamlı kafesin
silüeti bir mezardı sanki.

Sineklerin uğultusu belirdi. Kafesin
etrafında uçuşan çirkin küçük kanatlar.
Onlar bile özgürken daha asil uçuyorlar
dedi bülbül.

Kanatlarım yoktu elbet fakat hayallerim ile
uçuyordum, bulutları değil yıldızları
aşuyordum. Küçük bir leğende okyanusu
yaşayabilirim sandığımda yüzme
bilmediğim gerçeği hayallerimle dalga
geçti.

Neredeydim ben? Kimdim? Bana elma
yediren bir el miydi yoksa elmayı yemek
istiyor muydum zaten?

Buna kader diyip susamıyordum ama
savaşmaya da yaklaşmıyordum. Arada değil
boşlukta kalmıştım.

Kafesin büyüüne kapıldım. Adım atsam mı
diye düşünüyorum sandığımda içeri girdim
ve üstüme bir kilit layık görüldü.

Uçamadıktan sonra ne anlamı vardı
yıldızların ve güneşin.

Bülbül hapsolmuştu. Ama dışarıdan
bakanlar ne de yakıştıırıyordu kafes ve
bülbülü. Kafesin süsü gözleri kör
ediyordu.

Mutlu olduğum sanılıyordu çünkü bir
insandım ve insanların içindeydim.

Kokuşmuş düşünceler vardı oysa dışı cilalı
yüzlerin altında bir maske ve onun altında
da bir maske daha.

Kendimi tanıyamazken onları tanımam
mümkün değildi zaten, gönül gözümde
miyop başlamıştı çoktan hiçbir şeyi
seçemiyordum.

Bülbül kanatlarından vazgeçmişti, kafesten
kaçmıyordu artık, bu kadar basit
olmamalıydı. Son kez, son kez özgürlük
için, kendi olmak için çırpmalıydı
kanatlarını.

Yiyip dışkılıyorlardı sadece. Bunlar bir alt
model miydi yoksa? Mekanik şeylerden
özür dilemeliyim onlar daha gelişmiş.

Bunlar evrilmemiş olanlar mıydı yoksa?
Onlar gibisin dedim aynaya bakarak.

Teslim mi oldun. Boşluğa ait olmak değildi
davam. Ben olmaktı. Ben olabilmektir. Beni

koruyabilmekti. Kendi şartlarımı yaratıp,
ruhumu yaşatmaktı. Kalkmalı mıyım değil
kalkacaktım ben olmak için tüm siyahlığın
içinde ben beyazım diye bağırmalıydım,
ben olabilmek için.

Bülbül son kez kanatlarını çırptı, kafes
kendini sıktı küçülttü. Bülbül hala kanat
çırpıyordu. Demirlere sıkışmıştı, özgürlük
için akan kanı kafesi boyadı. Kafes artık
kendisi değildi, bülbül ölmüştü fakat
kafesin rengi bülbülün rengiydi.

Siyahların içinde son kez beyazım diye
bağurdım. Üstüme damyalan siyahlara
tükürdüm, parçalarabölündüm .

Darmadağın olduğumda etrafta tek renk
vardı: BEYAZ.

HİÇ ŞAPKALI ÇOCUK

(Uğur ATAŞ)

Babam Yaşar ATAŞ' a ithafen....
(20.04.1967 - 27.07.2011)

Hiç şapkalı çocuk sana benzerdi,
Şapkalarda olmadı gözleri.
Sıvazlanmamış sırtlar ülkesinde,
Bitmek bilmezdi yokuşların totemleri.
Adımlarını taklit ederken,
Bıraksan yürürdü bütün arzı hiç şapkalı
çocuk.

Sen susmuş çalgıların mezarlığından
çıkardın,

O gülüşünden bilirdi derdini.

Dişlerinde yıllar dolusu bir matlık,

Gamzelerinde metastaz yorgunluğu...

Ayçiçeklerinden bir boyun eğiş,

Yokluğundan da yarım susuş koydu cebine.

Başında senden miras bir hiç şapkası...

Sırt çevirdi başına sunulan her şapkaya,

Hala yürüyor hiç şapkalı çocuk.

Hala sana benziyor bir şeyleri...

ADIM AYLAN
(AYLAN BEBEK ANISINA)
(Gökhan ASAN)

Ölmek için mi,aç kalmak için mi,
Yoksa deniz kıyısına terk edilmek için mi
Söyle be anne daha kaç kez öleceğiz

Adım Aylan
Mülteci doğdum,mülteci yaşadım,mülteci
öldüm...
Deniz kıyısına yenildim
Bir martı kadar sevinemedim
Deniz yuttu beni anne
Kaçaktım,göçmendim,sefildim
Kimin umrundaydım ki !
Terk edildim deniz kıyısına
Yaşım daha neydi ki?
Söyle be anne, daha kaç öleceğiz
Su yuttum anne, deniz suyu
Hayat kadar acı
İnsanlık kadar bencil
Yalnızlık kadar zor...

Adım Aylan bir göçmen çocuğuyum
Ülkeden ülkeye terk ediliyorum
Adı barış olan bir ülke yok mu anne?
Söyle, söylesene yok mu? İnsanlık denen
şey yaşamıyor mu ,
Bir çocuk terk edilir mi deniz kıyısına ?
Ben edildim anne başka kimseler edilmesin.

Adım Aylan
İrkım insan,
Dilim barış
Bir tas çorbaydı hayalim
Çok gördüler bana anne
Niçin yaşar ki çocuklar ?

BİTTİ ŞİİR

(Merve DAĞCI)

Eskidendi...
Çok eskiden.
Yerle göğü birleştiren kelimelerle şiir
yazardım,
Hep.
Öyle şiirlerdi ki, sözcükler belinde silah
gezdirir,
Dağ taş halı olup kırmızıya bürünürdü.
Öyle şiirlerdi ki, vallahi dengesiz adalet
başa Ömer kesilir,
Eşşek arısı, aslan gibi yürürdü.
Ezilmiş bir zencinin gözüne fer,
Şuursuz herifin içine nefer
Ve benim yoksul gönlüme birer birer,
Umuttan yıldızlar hücum ederdi.
Sonrası acıdır bu hikayenin,
Yüreğini aç iyi dinle.
Çünkü bundan sonra şiirler
Son nefeslerini alacak zahirde.

Sonra daha da eskidi.
O yerle göğü birleştiren hükümdar
sözcükler,
Elden ayaktan kesildi.
İlk başlarda boğaz ağrısı zannetti veremi,
Zavallı!
Yeryüzünün başka şiiri sonunu getirdi
bilemedi.
Sertti.
Gözden kaçıp gönle sinsice giren her bir
harf,

Pek sertti.
İnce ince yol katederken kanla beraber
beynime,
Benim aklım hakim olduğu topraklarda
zevki sefa içindeydi.
Ah Sefil bedenim!
Ah sefaleti istemeye istemeye yüreğine
getiren,
Ölümü kemiklerine kazıyan zalim hislerim,
Kızgınlım! şu hınzır ruhla bir baş edemedin.
Şimdi uzaklardayım,
Eskiyle eskimeye başladım.
Uzuvlarım pul pul uçar oldu denizlerin
dibine.
Geride nazilerin eziyetini çekmiş gibi
yorgun kalbimse,
Huzur evinde.
Olurda aklınıza gelecek olursa alemleri
yaşayan aklım,
Malumunuz! O da virane
Ve şimdi de deliler hastanesinde.

Aylar geçer aradan.
Pişman mısın diye sorar şu üç ayrı parça,
Kendilerini bitirip hâlâ ayakta duran acz
ruha.
Ruh susar, bir damla dünyaya uzun uzun
bakar.
Birbirinden koparılmış o üç ayrı parça inat
çıkır
Çıkarda yapışıklar ruhun incecik boğazına
Derken ruh bedenden böylece çıkar.

Göklerdeyim, artık ruh da benim kalpte
benim.
Toprakta benim, pek sert olan da benim.
Ve en çok deliler hastanesinin en
mükemmel delisiyim.
Yanarsa yansın dünya,
Dönerse dönsün.
Ölürse ölsün Firavunlar,
Dirilirse dirilsin.
Hatta yerle göğün canına sözcüğümün
silahı kast etsin,
Ve Leyla bin kez daha ağlasın Mecnun için,
Bu saatten sonra bir bütün değilken her
yanım,
İsterse aşk, hızır olup beni eskiye
çevirsin...

Şiir bitti,
Bittim ben.
Beni şiirlere saklayan pelerinimi giydim.
Artık yerle gök değildir derdim.
Bir masada adı geçtiğinde kanı bozuk
sevdanın,
Andım olsun
Kurşun olup alınına girmektir şu fısırik
şeytanın.
Bitti şiir,
Ben bittim.

BUGÜN (Gürkan VURAL)

Bugün ben kendimi seyrettim senin kör
kuyundan,
Bugün ben seni kör kuyulara attım.
Bugün ben seni içimin kör kuyularına attım.
Bugün ben senin çölünden geçtim
serabından içmedim.
Bugün ben senin zehrinle dolaştım çölünde.
Bütün incinmiş kelimeleri zehir gibi soktum
kalbimin kör kuyularına.
Damarında yorulan kanın gibiydim.(seni
yaşatan beni sürdüren)
Bugün ben senin zehrinle kör kuyuna
atıldım çölünden geçerken.
Bugün ben senin kör kuyunda sakladığın
bütün zehirleri içtim.
Bugün ben sana saklayacak ne incinmiş bir
söz ne de kör kuyuna atacak bir zehir
bulamadım.

PAYLAŞMAKTIR HAYAT
(Ramazan Tuğrul OĞULATA)

Hayat yaşamaktır,
Bir arada olmaktır sevdiklerinle,
Sevmektir başkalarını da çekinmeden.
Tebessüm etmektir gördüklerine,
Dertleşmektir, konuşmaktır herkesle...
Nefes almaktır hayat,
Doğan her günü sevinçle karşılamak,
Güneşe, aya, yıldızlara selam yollamak,
İnsana, taşa, ağaca, böceğe merhaba
demektir.
Rüzgarı hissetmektir yaşamak,
Yürümektir yağmur altında ıslanarak,
Martı seslerini duymaktır sahilde,
dalgalarla...
Bir gülü koklamaktır içine çekerek,
Bir parça simit, bir bardak demli çaydır,
Elindeki ekmeği karıncayla paylaşmaktır.
Terlemektir yazın güneşin altında,
Bir avuç su içmektir kana kana...
Kazanmaktır, başarmaktır hayat bildiğin,
Kazandıklarını bölüşmektir sevdiklerinle,
Başarılarını göstermektir yakınlarına...
Sevinçleri, hüznüleri paylaşmaktır
birileriyle,
Hayat paylaştıkların varsa ancak güzeldir,
Hayat sevdiklerin varsa, yaşanmaya
değerdir.

BOĞULMUŞ DÜŞÜNCELER
(İkram GÜNEŞ)

Dudaklarımdan oflar,
İçimden umutlar dökülüyor.
Bahar en olağan haliyle sararıyor.
Radyolardan yitik sevdalara,
Hüzünbaz şarkılar çalınıyor.
Ruhumun hücrelerine,
Acımasız acılar musallat oluyor.
Sessizlik dört yanımı kuşatıyor.
Ve şakaklarıma karanlık(lar) çöküyor...!

Rüzgar dağıtıveriyor,
Sakallarıma bulaşmış tüm şiirleri.
Solum kanlar içinde.
Yoruluyorum, bitkin düşüyorum...!

Sözcüklerim, dizelerim bir bir sırt dönüyor,
Uzaklaşıyorum mürekkep kokusundan.
Ve kopuyorum sevda diyarından.

Önce tütün kokusu genzimi yakıyor,
Sonra yorgunluk,
Sonra tükenmişlik,
Sonra, sonra ÖLÜM...!

Heyhat!
Şimdi yamalı bir şiire benziyorum.
Ve unutulmuş,
Yaralı bir şairi andırıyorum...!

Heyhat!
Şimdi leylasız bir mecnuna benziyorum.

Ve mavisi soluk,
Mutsuz bir gökyüzünü andırıyorum...

UMUTSUZ BAKIŞLARIMLA

(Cemal KARSAVRAN)

Heyhat!
Şimdi misketi çalınmış,
Kavruk tenli bir çocuğa benziyorum.
Ve yamaçları nergissiz,
Rüzgarı buruk bir dağı andırıyorum...

resimlerle avuttuğum
yalan dostluklar
yalancı baharlar
fırtınalar kopsun varsın
alıp başımı gideyim
deli desinler.

Heyhat!
Şimdi kanadı kırık bir martıya benziyorum.
Ve güneşini kaybetmiş,
Soluk-mat bir günü andırıyorum...

biliyorum ki..
gün be gün yükümü taşıyamıyorum
yetti dediğim her seferde
umutlarım düşse de tel tel
yinede tutunuyorum hayata
bir şeyler var
kırık dökük içimde

uzak diyarlar tüter gözlerimde
kar çiçekleri
ak güvercin olur
konar gözlerime
kelebekler uçuşur başımda
döne döne
muştudur uzak özlemlere

yalan..
bitmedim
gitmedim
varım
olduğum yerdeyim
çember çember
sigaramın dumanı
seyrine doyamadığım
umutsuz
bakışlarımla

PASPAS
(Oktay GÜLER)

Bir ah duyarım gecenin en seher vaktinde
Dağlarda kar
Yağmurda hüznün var
Yollar ayrılmış bir sağlı bir sollu
Ortada bir ben kalmış nereye gideceğini
bilmeyen
Şafak dökmeden gece eteğime
Hüznün dökülür olmuş
Ahhh
Ne çok özledim
Bilsem geleceğini
Bilsem döneceğini
Yırtarım gece yarılarını
Sokaklarda gece bekçileri
Ağzlarında yalandan düdüklükler
Dillerinde sen
Dillerinde ben
Bir yanını mavi bıraktım gecenin
Bir yanını benli geceler
Belki olur da dönersen diye
Anahtarını da paspasın altına bıraktım.
Eyyyy
Gidince dönmek bilmeyen yolcu
Yolculuğun mu uzadı
Yoksa
Gittiğin yerler mi uzaktı
Sen bilseydin eğer niyetimi
Ben bekçilerin düdüklüklerinden çalardım
Paspasın altındaki anahtarları...
Bir ah duyarım gecenin en seher vaktinde
Geride masa üstü artıkları
İçimde hasretim varken
Ağlayan bir çocuk olur
Tüm sara krizlerine
Bir anne kalkıp toplar tüm kalp
kırıklıklarını

ALDANIŞ
(Demir ZENGİN)

G/örünenin..
G/örünmezin..
Ardı umut..
Aldanma..
Kuru bir dal olup öldürenin..
Can verip gelin gibi süsleyenin..
Yok iken var edenin..
Vardır bir hikmeti..
Senin için..
Suyu kayaya deldirenin..
Demiri arla bükenin..
Edilmezi edenin..
Vardır bir hikmeti..
Senin için..
Kara toprağa su düşer..
Ot biter..
Nergis biter..
Türlü nimete davet eder..
Şükür ola şükür ettirene..
Akıl olur..
Âkil olana..
Kanıt olsun..
Arayanlara..
G/örünenin..
G/örünmezin..
Ardı umut..
Aldanma..

BEN CAM

(Ahmet TEKEŞ)

İncecik halimle,
Ruh ile beden arasında
Bir köprü misali
Hassas bir perde gibiyim
Güzel şeyleri taşıyım hep;
Güzel söz, güzel duygular...
Kötü bir söz duyduğumda
Kırılıp parça parça olur bedenim
Dedim ya ben cam.
İncecik bedenimle
Kocaman duyguları taşıyım.

Bedenime doldurduğunuz
Sevgi şarabına
Göğüs geremediğinizde
Parçalanıp dağılım kalbinizde
Sonra üstünüze dökülür
O muazzam iksir
Gözlerinizden yaş olup
Yanaklarınıza akar ki
İzi hep kalır
Ardından ruhunuzda ve bedeninizde
Dayanılmaz acılar bırakır kırıntıları
Sanmayın ki hafiftir acısı
Taşı deler her bir sancısı
Ve kanar kalbiniz
Kafesten uçar huzurunuz ve mutluluğunuz

HAYA VE HAYAL

(Talha BAYANA)

Hayalinden utanan ey !
Hayalanma kendine gel.
Kendine gel ve yürü hey!
Çünkü senin hayal dediğin şey
Belki de istikbaldeki bir gerçek bey.
Sabırlı ol.
Zaman elbet sürecek.
Sıra sana da gelecek.
Numaratörden sıranı al
Bekle bey.
Lakin, sakın gece kalma.
Malum, geç kalırsan sen
Zaman denen şey
Çok hızlı bir bey.

VUNDUKULA'NIN ÇOCUKLARI

(Özgür İRENHÜR)

“Dünya açıksözlü insanlara hazır değilse, bundan bana ne.”

Vundukula

İnsanlara sevdiğini ya da sevmediğini söylemenin önemi yoktu, hatta sevmediğini söylemenin marifet sayıldığı zamanlarda yaşıyorduk. İnsan beyninin tanımladığı, daha doğrusu tanımlamak zorunda olduğunu için şekillendirdiği tüm soyut ve somut şeylerin tuzağına toplu halde yani tüm insan ırkıyla birlikte yakalandıktan sonra, farkındalığın da pek bir önem arz etmediğinin farkındaydım.

Köleliğin kalkmasıyla aynı zamanlara denk gelen uykusuzluğun zekilik sayıldığı günleri yüz yıl önce, varoluş teranelerinin söylendiği günleri ise yarım asır önce bırakmıştık, klişelerden gına geldiğini kabul ettikten sonra yeni klişelerin olduğu zaman aralığı, gerçek hayatı benim için. Şairlerin hayatı kurtarmak hevesiyle yazdığı şiirlere bakınca kurtarmadığını, hatta kurtarmanın yakınına bile yaklaşamamaya -bir iki şair dışında- devrim yapamadıklarını da görmüştük, çünkü şairler çocuk ruhuydu, çocuğun oyun oynamaktan başka kabiliyeti yoktu ve şairin tek oyuncağı da şiirdi. Tüm bu yaşananlardan sonra şairlerin devrim yapmak şöyle dursun, melankolik

dünyasında yaşarken insanları da ortak etmişlerdi, aman ne güzel! Şairin hafızasından 20 kelimeyi çıkarınca kalem oynatamıyordu, insanın hafızasında seks, para ve onuru çıkarınca betona dönüyordu. Ilık rüzgarın estiği akşamüstülerini hepimiz diledik, ama ne rüzgar esti ne de fırtına çıktı, ağlaya sızlaya yaşlanmaktan başka bir şey yaşayamayan canlılara dönüşürken, şimdi düşünüyorum da, ilk cinayetimi işlediğimde o gün çok heyecanlı olduğumu sanırken, aslında hiç de öyle değilmişim. Soğukkanlılığımı yıllar sonra işte bugün anlayabiliyordum.

Tüm şehre meydan okurcasına gururla bekleyen sokak lambasına konan karga, bahçe duvarında yürüyen solucan, odamda beni rahatsız etmek için giren arsız kara sineğin benden ve tüm insan ırkından daha asil hayat yaşadığımı kabullendiğimden beri bu hayvanlara daha çok saygı duyar olmuştum ve ilk olarak onları görünce ya ayağımla ya gömleğimle eziyordum, ya da elime aldığım solucanı afiyetle mideme indiriyordum.

Ama prensip olarak hiçbir zaman böcek ilacı kullanmadım.

Ağzımda hala canlıyken kırık dişime denk getirip en keskin yerinden ısıırıyordum, sonra midemdeki asit çukuruna doğru ilerlerken hafif gıdıklanma hissediyordum. Bu yaşadığım ilk olaydan sonra düzenli olarak solucan, salyangoz, karınca ve boğazımı sokma tehlikesi

yaşamamak için öldüğünden emin olduğum arıyı yemeye devam ettim. Hepsini mide asidimle tanıştırmak istiyordum. Yolda yürürken, gittiğim parkta, bazen yüksek duvarlı bahçemde dolanırken gördüğüm tüm canlıları kavanozlara topluyordum. Onları cinslerine göre ayırıp kavanozladıktan sonra bahçe yolundan eve giriyordum. Kavanozları sakince mutfak tezgahına yerleştirirken havasızlıktan çırpınışlarını izlemekten keyif aldığımı söylememe gerek yoktu, ama bunu eve gelen hiçbir arkadaşşıma gösteremezdim, çünkü gördüklerinde bunu neden yaptığımı anlatacak kadar uzun zamanım olmayacaktı, her zaman yaptıkları gibi üstün farkındalıkları sayesinde beni anında tanımlayıp zamanın kişiselliğinde kör kuyuya atılacaktım ve o karanlık ve mendebur kuyuda daha önce yediğim hayvanların kindar akrabaları tarafından kemirilecektim. Hayır! Onlara bu kavanozlardan bahsedemezdim, hem de hiçbir zaman.

Kavanozları mutfak tezgâhında bir süre izledikten sonra ocağı yakardım. İnce tahta çubuğun ucuna solucanları itina ile takardım. Hani balık tutarken, balıklar yesin diye hiç acımadan oltanın iğnesindeki solucanlar gibi.

İki kokudan nefret ederdim, sigarayı tersten yakınca çıkan zıvana kokusu ve aptallığın kokusu.

Ocağın üstünde yanan ateşe çubuğu değdirdiğimde çıkan kokuya ise bayılıyordum. Solucanın ateşle temas ettiği an, benim için hayatın başladığı andı, tıpkı klişelerin bitişi ve başladığı zaman aralığı gibi, işte o an benim için hayatın ta kendisiydi. O kokuyu içime çekerken gözlerimi kapardım. Şimdi hatırlıyorum da, o an ayaklarım üşürdü. Hiçbir zaman bunun kokuyla ne ilgisi olduğunu sorgulamadım, tıpkı güneş sistemini sorgulamadığım gibi. Bu yaptıklarımın oburluk veya sapkınlıkla ilgisi yoktu, çalışmak zorunda olmayan biriydim, hayatın bana sunduğu gümüş kaşığı yalamakla meşguldüm, hatta bazı insanların maaşlarından fazla mülk gelirim vardı ama bundan bahsetmeyi pek sevmezdim. Çalışmak zorunda olmamak büyük bir lütuftu benim için, eğer bir yaratana inansam bu yaşadığım hayat ve konfor için şükür bile ederdim, ama ben insan ırkından geliyordum, dünyada her şeyin karşılığı mutlaka vardı ama şükretmenin karşılığı yoktu, insan hisleriyle yaratılmış hiçbir din buna izin vermiyordu, işte tam burada ben de şükretmemeyi tercih etmişim, çünkü bencilliğin kanunları uygulanan dünyada yaşıyorduk ve ben naif bir üyesiydim. Ölüp gidince nasıl toprağın altındaki böcekler beni, bana bile sormaya tenezzül etmeden yiyeceklerse, ben de hayattayken onlara sormadan yiyordum, anlaşılmanın aksine bu beni tahmin edilenden daha mutlu ediyordu. İnsan, kendini mutlu

etmek zorunda olan hayvandan başka nedir ki? Mutlu ederken adil olmaya özen gösterdiğimi belli etmek için kazayla mutfak tezgahından yere düşen kavanoz olursa, içindeki hayvanı, özellikle solucanı biraz buruk bir şekilde elime alıp öptükten sonra tekrar bahçeye bırakıp azat ediyordum, ta ki bir sonraki karşılaşmamıza kadar. İnsanı yok eden geçmiş, yaşatan ise geleceği idi. Bahçeye bıraktığım solucana gelecek sunuyordum. Evet, adil biriydim ben. Kavanoz kırıldıktan bu şekilde kendimi takdir ettikten sonra doğaya teşekkürlerimi sunmak için hemen mutfak duvarında aslı duran saatinin pilini değiştirdim, yeni pil yeni zaman demekti benim için. Süpürgeyi alıp yerleri güzelce süpürdükten sonra tekrar pişirme işine girişirken ölmüş karınca ve arılarla aperatif yapardım. Solucan favori yemeğimdi, ama asıl beni heyecanlandıran sümüklü böceklerdi. Hafif ateşte yaklaşık 15 saniye ısındıktan sonra güzel bir koku verdiği için ocakta yaktıktan sonra tavaya biraz ayıkladığım sivri biber çekirdeklerini koyardım. Yakaladığım sümüklü böcekleri yumurta kırar gibi tavaya yapıştırdım ve beklemeye başladım. Baharat attıktan sonra birkaç dakika içinde yemek hazır olurdu.

“Erkeğin midasını, kadının kalbini aç bırakmayacaksın”

Midem hep açtı, kalbimi umursamıyordum. Mideni doyuracak kadını

bulmak kolaydı, ama kadının kalbini doyuracak erkek bulmak zordu. Bir gün bulduğuma inanmıştım ama ilk cinayet gününe ortak olması için evime çağırılmamıştım.

Ağaçların dallarını bilinçsizce salladığı, sokak köpeklerinin kuytu yerlere gizlendiği, bulutların gökyüzünde sinirlenmeye hazır halde beklediği soğuk bir Aralık günü telefon açıp gelmesini istemişim. Gelmişti. Ama o gelmeden evi güzelce temizlemişim. Kibar biriydim, yer yer centilmen ve bazen de çığırından çıkan yönümden haberdar.

Bahçe kapısının açıldığını duymuştum, rüzgar ise ağırlığını yavaş yavaş geceye vermek üzereydi, bahçedeki çardağın yanından geçerken perdeyi araladığımda bir elinde çantasını diğer elinde şarap şişesini görünce içimde tarifsiz, adını koyamadığım içn oluşan ürpermenin huzursuzluğu oluşmuştu ve o huzursuzluğu şimdi, bugün gibi hatırlıyordum, ama sonucunu göremediğimi de ne zaman aklıma gelse itiraf ediyordum.

Uzun eteği, kürklü mantosu, sarı uzun topuklu çizmelerini perde aralığından izlemeye devam ederken, kadının bahçeyi süzülerek ilerliyordu. Rüzgar şiddetini arttırıp yağmur damlalarını yeryüzüne bırakan bulutları aklına getirmiyordu muhtemelen, ama yürüşündeki asaleti görmüştüm. Topuklarını yere vurdukça masaldaki cadı tarafından istila edilecek yer

cücesi olarak görüyordum kendimi. Saçlarını savura savura kapıya geldi, demir tokmakla kapıya vurdu.

Tak.. Tak.. Tak..

Transilvanya'daki şatosunda yaşayan uhrevi ve gölgesinden hızlı hareket etme becerine sahip Dracula değildim, sadece bir gün, bir kerecik, belki bir dakikalığına beynimin beni korumak için oluşturduğu algı süzgecini kaldırmasını ve aklımı yitirme pahasına dünyaya bakmak isterdim. O an, evrende yaşayan veya yaşamayan her şeyi enerji kütleli halinde göreceği düşünürken kapıya üç defa daha vurulmasıyla tüm hayal denizi yüzerek kumsala çıkmam bir oldu. Perdeyi kapayıp, şortumda havasızlıktan boğulma tehlikesi yaşayan cinsel organımı sağa sola sallayarak kapıya koştum.

Yaşadığımız bu garip ve kafa karıştırıcı etkenlerin olduğu bu zamanlarda yapılacak en güzel şey Dünya İnsanı olmaktı çünkü tek şartı vardı; dünyada doğmak.

Dünyada doğan insanların geliştiği güzel yaşadığından haberdardım ve bu kadının da iç dünyasında olduğu ile olmak istediği arasındaki savaştan da. Ve zeka işte bu anda devreye giriyordu, onun tarafını tutmamak, dünya ve tüm evrenin yanında olmak. Karşımda kapının önünde dikilirken ince beline, ince bacaklarına, yana dönmüş memelerine bakarken işte bunları düşünmüştüm. Korkuyordum ama

tereddüdüm yoktu. Boynuna sardığı atkıdan tutarak hoş geldin dedim ama korkanın ben tereddüt edenin o olduğunu anlamam uzun sürmedi, bilinçaltımı severdim, beni evrenin her yerine bedava götürebilir, gezdirebilirdi.

-“Biri var” dedi, gelmesini çok istedim”

-“Kimmiş o?”

-“Gelsin mi?”

-“Sen karar vermişsin bir kere, niye soruyorsun ki” deyip kapıyı iyice açıp dışarıya bakındım ama kimseyi göremedim.

-“Nerde peki” dedim.

“Buradayım” diye bir ses duydum içerden. İrkildim ama sakın kalmak istiyordum. “Buradayım” diye tekrarladı o ses.

Geriye dönüp baktığımda en sevdiğim koltukta otururken görünce sinirlendim. O koltuk benimdi ama fütursuzca bacak bacak üstüne atmış oturmaya devam ediyordu.

-“Sen kimsin be adam”

-“Ben Vundukula”

-“Anlamı nedir”

-“Köpeklerimle bahçende sır arıyorum”

-“Bulabildin mi bari”

Cevapsız bırakılan sorular beni sinirlendirirdi, beklenti içine sokulmuş hissettirdiği için. Gecenin ilerleyen saatlerinde Vundukula'ya haddini bildirmek için bunu aklımın bir odasına hapsedmişim.

Vundukula'yı incelemeye başlamıştım, koltukta oturup bana hayat hakkında ahkam kesmesini, büyük cümleler söyleyerek bana şimşek gibi çarpmasını, yaşlı, görmüş geçirmiş ve hala bu yaşına kadar hayatta kalmış biri olarak öğreten adam havasıyla parmağını sallayarak konuşmasını bekliyordum, ama hiçbirini yapmadı. Yaptığı tek numaraya hem şaşırmıştım hem de takdir etmiştim.

İnce belini sağa sola ritmik olarak sallayarak mutfağa giden kadının kalçasını izlerken hayat hakkında daha çok bilgi ve deneyime sahip olduğumu düşünürken, mutfakta geçirdiği bir iki dakikadan sonra tekrar salona geldiğinde elinde tepsi, tepsinin içinde üç büyük şarap kadehini görünce hala her hangi bir ilginç durum görememiştim. O an merak ettiğim tek şey, kadının hangi renk iç çamaşır giymiş olabileceğiydi. Bunu, o an düşünmemin sebebi biraz gergin oluşumdan dolayı kendimi rahatlatmak için olduğunun farkındaydım. Vundukula kadını görünce ayağa kalkıp arkasına geçmeden önce masanın üstünde şarap şişesini aldı. Hızlı bir hareketle açtıktan sonra kadının arkasında durdu. Ben de olanları izlemeye koyuldum. Mucize, beklentilerimin bazen bizden haberli olarak bazen de habersiz olarak gerçekleşmesinden başka bir şey değildi. Mucize hayatın küçük ama temiz bir şaşkınlığıydı. Vundukula elini kadının omzundan uzatıp üstündeki gömlekten sağ

göğsünü dışarıya çıkardı, sonra kadının sırtından içeri şarap şişesini geçirdiğinde, mucize başlamış oldu. Kadının göğsünden akan şarabın kadehi doldurmaya başladığını gördüğüm an göz bebeklerimin göz çukurlarından çıkmak üzere olduğunu hissettim. İçi kanla dolmuştu muhtemelen. Kadın göğüs ucundan damla damla atan şarapla kadehleri doldurdu. Vundukula elini kadının sırtından çekip dışarı çıkardığında, boş şişesi salonun köşesine fırlattı. Kadın, tepsiyle önüme geldiğinde kadehi aldım, sağ göğüs ucundan hala şarap damlıyordu. Kimden izin almam gerektiğini bilemediğim için kimseden izin almayarak, sanki buna hakkım varmış gibi görünerek dilimle şarap damlayan göğüs ucunu kavrayıp tadına baktım. Şarap tadının yanı sıra adını veya hiç tecrübe edinmediğim bir tat vardı. O tadın ne olabileceğini düşündükçe garip hissetmeye başlamıştım. Sanki bir adım atsam, yukarı mı aşağıya mı olacağını kestiremeyecekmişim gibiydi. Tam adım atmaya hazırlamıştım ki; -"köpeklerimle bahçende sır arıyorum" diye tekrar etti Vundukula.

Şaraptan mı bahçemde dolaştırdığı köpeklerden mi yoksa sohbetten mi... Tam olarak nedenini bilmediğimi düşünürken, meme ucundan damlayan şarabın etkisiyle daha sivri dilli konuşmaya başladığımı anlamıştım. Cümlenin sonunu duymamla cevabı yapıştırmam bir oluyordu. Tüm bu zaman diliminde sanki ben oradaymışım

ama değilmişim gibi, yılların alışkanlıklarını terk etmek üzereyken, bedenimin değişik yerlerinde değişik zamanlarda bazen on saniyelik bazen birkaç dakikalık zonklamalar hissediyordum, bedenimin ısısı artarken sanki bedenimin uyuşturanın eksikliğiyle ağrılarım arttıyordu. Ara sıra yerin hareket etmesi, gözlerimin bulanık, zihnimin uyanmamış tarafıyla aynı odadaydım. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim zamanlarda cebime sokuyordum, çocukluğumdan beri içtiğim sigara için söylenecek en vurucu cümleyi Vundukula'ya söylerken kendimi tebrik etmenin önemsiz olduğunu bakışlarının beni çıldırtmasını saymazsak, verimli dakikalar yaşıyordum:

-“Sigaraya, ya başlamayacaksın ya da bırakmayacaksın..”

-“Bırakma düşüncesi bile seni gerdi, bence hemen vazgeç” demişti Vundukula.

Esiri olmam dediğin bir şeyin esiri olduğunu bilmeden yaşamının kendinde yarattığı illüzyonu görünce, o kandırılmışlık hissi ile toprağı bir metre daha eşelemiş sayılırsın dediği an Vundukula'nın yaşsız, cinsiyetsiz, maddesiz biri olabileceğini ilk kez anladım, belki de hiç var olmadığını. Ve var olmamışsa bunu ilk cinayetim olarak sayardım.Ortalığı temizlemem gerekiyordu, özellikle duvarda su sızıntısı vardı ama aklımda meme ucundan damlayan şarabı düşünüyordum. Bendeki etkisini görünce bir damla daha içmek için neler vermezdim!

Gece yarısını üç saat geçtikten sonra Vundukula ile kadın gitmişlerdi, şarap şarap diye inlememin sebebi buydu, kadının kalması için ısrar etmişim ama hayır demişti, hayır canım. Vundukula'nın gitmesi lazım, senin de Vundukula'nın Çocukları'yla ilgilenmen gerekiyor. Bunu söylerken bir hinlik olduğunu düşündürecek yarım dudak kıvrılmasını görmüştüm. Kaşımın birini havaya kaldırıp, hazırlanayım o zaman dedim. Hıhh dedi, parmağını şıklattıktan sonra Vundukula ile evden çıkıp gittiler.

Vundukula'nın Çocukları kimdi? Kaybolmuş insanlar mı, kafası karışık olanlar mı, doğuştan hüznünlü gözlere sahip olanlar mı?

Anlamsızlık ve yenilgicilik bana uymuyordu, her şeyin bir anlamı yoktu, sadece tanımlamak zorunda olanların anlamı vardı, ben de hemen midemdeki horultuları tanımlamak için tuvalete gittim. Çok acı yemiştım ve g... konuşma vakti gelmişti.

Tuvalatte ıkınırken “*Yenilgi ile kılıcını bıraktı*” cümlesi geldi aklıma. Biz hiçbir zaman kazanamayacaktık zaten. Bunu bilip de yaşadık, çünkü isteklerimiz bu dünyaya ait değildi ve bu dünyayı bizler yönetmiyorduk.

Ben de yenilgi ile kılıcı bıraktım, kılıç benim değildi zaten.